

μάτων. Εἰ δὲ μήγε, καὶν πρόσταξον, ἐπικύρωσον, ἵνα ἔδωσι ταύτην ἀνεπηρέαστον οἱ τυχράττοντες ψευδάδελφοι, καὶ τοῦτο νομίζεται παρ' ἡμῶν μέγιστον καὶ ἐξαίρετον εὐεργέτημα, καὶ ἀπαρχὴ τῆς κλοκαγάθειας, καὶ φιλανθρώπου εὐγνωμοσύνης αὐτῆς πρὸς ἡμᾶς· ἀπονέμοντες καὶ ἡμεῖς πάντοτε καὶ πανταχοῦ ἐλευθέρως τὴν κανονικὴν ὀφειλομένην τιμὴν, καὶ ὑπεροχὴν τῶν μακαριωτάτων μεγίστων ἱερχῶν, τοῦ ἀγιωτάτου αὐτῆς ἀποστολικοῦ θρόνου, καὶ ἐξαίρετως νῦν πρὸς τὴν ὑμετέραν μεγίστην παναγιότητα φερόμεθα μὲ ἄκραν εὐλάβειαν· πάλιν οὖν ἐκ συνουχῆς καρδίας, καίτοι τυτύλογοῦντες, παρχαλοῦμεν ἐκ καρδίας, δεόμεθα ὀλοψύχως, ὅπως φροντίση ἡ μεγίστη αὐτῆς Μακαριότης περὶ τῆς κοινῆς εἰρήνης τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας καὶ ἰδίως περὶ τῆς ἀταραξίας τῆς Ἀγίας ἡμῶν Γῆς, καὶ ἡμῶν, ἵνα ἐξῆ ἀείποτε τὸν ἀρχηγέτην τῆς εἰρήνης συνεργοῦντα καὶ συμπράττοντα ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτῆς· καὶ χαρίζοιτο τῇ μακαριωτάτῃ, καὶ σεβασμιωτάτῃ αὐτῆς κορυφῇ μακρότητα ἡμερῶν, μετὰ πάντων τῶν ἀγαθῶν οὐρανίων, καὶ ἐπιγείων ».

« Ὁ γηραιὸς Πατριάρχης Χρῦσανθος, τῷ νεάζοντι, σοφωτάτῳ, καὶ αἰδεσιμωτάτῳ ἀββᾷ Κυρίῳ Νικολάῳ Κομνηνῷ Παπαδοπούλῳ χαίρειν καὶ ὑγειαίνειν.

Βραχέα φθέγγονται οἱ λυπούμενοι· λυπούμενοι μὲν ἡμεῖς ἐσμέν, ὁ δὲ λυπῶν αὐτός· ἐπεὶ περ ἀποστερεῖς ἡμᾶς ἤδη ἐν τοσούτοις ἔτεσι τῶν ποθεινοτάτων σου γρχυμάτων, ὧν οὐδὲν ἄλλο ἡμῖν θυμηδέστερον, τῶν ἀπὸ τοῦ Παταβίου ἀγωγίμων. Εἰ οὖν βραχέα φθεγγόμεθα διὰ τῆς ἐπιστολῆς, οὐχ ἡμεῖς, ἀλλ' αἴτιος αὐτὸς ἂν εἴης· σύγγνωθι δέ, καὶ διατέλει ὑγιῆς ἐν μακροβιότητι, περιπόθητε ἀεὶ ἡμῖν, σοφώτατε καὶ ἀξιάγαστε καθηγητά, καὶ διδάσκαλε, μετὰ ἐπιτάσεως τοῦ πρὸς ἡμᾶς αὐτῆς φίλτρου. Εἰ γὰρ ἡ φίλια, ὡς ποιότης οὐσα ψυχῆς, αὐξασθαὶ καὶ ἐπιτεινεσθαὶ πέφυκε, δίκαιον ἄρα καὶ θεοφιλὲς τοῖς

